

Siedeh Trở Nên DŨNG CẢM Như Thế Nào

Bài của Lucy Stevenson Ewell
Các Tạp Chí Giáo Hội
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Siedeh hít một hơi dài và bước vào lớp học mới của mình. Đó là ngày đầu tiên cô bé vào lớp bốn. Năm vừa rồi, Siedeh học lớp hai. Cô bé đã học giỏi đến mức nhà trường đã cho phép em bỏ qua lớp ba. Siedeh háo hức với việc làm những bài toán khó hơn và đọc nhiều sách hơn ở lớp bốn. Nhưng cô bé không vui vì em ấy sẽ phải rời xa những người bạn cũ của mình.

Khi nhìn quanh phòng, Siedeh cảm thấy mình nhỏ bé. Tất cả các bạn học mới của em đều trông cao và lớn tuổi hơn em. Điều gì sẽ xảy ra nếu em

Siedeh quá sợ hãi nên không thể nói chuyện với các bạn cùng lớp của mình.

HÌNH ẢNH DO SUSAN KEETER MINH HỌA

không hòa nhập?

Cô bé tìm một cái bàn và ngồi xuống. Một cô bé khá cao ngồi bên cạnh em. "Xin chào," Siedeh nói.

"Em đang làm gì ở đây?" cô bé kia hỏi. "Chị tưởng em lẽ ra phải học lớp ba chứ."

"Nhà trường đã cho em học nhảy một lớp," Siedeh nói một cách lo lắng.

Cô bé kia bèn tỏ ra thô lỗ. "Ờ, chị không có quan tâm là em thông minh cỡ nào. Em chỉ mới là một đứa con nít thôi."

Siedeh cảm thấy tệ hại trong lòng. Trong suốt cả tuần, cô bé rất sợ nói chuyện với bất kỳ bạn học nào của mình.

Cứ mỗi lần cô bé nghe thấy ai đó cười hay thì thầm, em lại cau mày. Họ có lẽ đang nói những điều ác ý về em.

Vừa khi cô bé nghĩ rằng mọi thứ không thể tồi tệ hơn nữa, thì Siedeh được trả kết quả bài kiểm tra môn toán. Em ấy muốn khóc khi nhìn thấy điểm số của mình. Toán là môn học mà cô bé yêu thích nhất. Em chưa bao giờ có điểm kiểm tra thấp như thế này trước đây.

Khi về đến nhà, Siedeh đã không kiềm được nước mắt. "Con không có người bạn nào cả," cô bé nói với bố mẹ. "Con không phù hợp với lớp bốn. Con không đủ thông minh."

"Mẹ xin lỗi, con đã vất vả rồi," mẹ Siedeh nói. "Nhưng con *rất* thông minh. Và con vẫn đang học hỏi mà."

Siedeh lau nước mắt. "Con ước gì mình học lớp ba thay vì lớp bốn."

Bố im lặng trong một giây lát. "Con có muốn một phước lành của chức tư tế không?" bố hỏi.

Siedeh gật đầu. Có thể một phước lành từ Bố sẽ giúp em cảm thấy tốt hơn.

Siedeh ngồi trên ghế, và Bố đặt hai tay lên đầu em.

"Bố ban phước cho con rằng con sẽ không còn sợ hãi nữa," Bố nói. "Và bố ban phước cho con để con sẽ yêu thương các bạn học mới của mình. Khi các bạn biết con, họ cũng sẽ yêu thương con."

Một cảm giác êm dịu lan tỏa khắp Siedeh. Cô bé cảm thấy những lời của bố là những gì mà Cha Thiên Thượng muốn em

nghe.

Sau khi ban phước, Mẹ đã giúp Siedeh giải các bài toán của em. Chẳng mấy chốc, Siedeh cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ngày tiếp theo tại trường, Siedeh nhớ lại lời ban phước và em cố gắng để dũng cảm. Cô bé mỉm cười với các bạn học của mình. Khi cô bé thể hiện tình yêu thương, em cảm thấy bớt sợ bạn mình hơn! Một số bạn thậm chí còn rất tử tế nữa. Em ấy chăm chỉ học tập, và chẳng bao lâu sau, điểm số của em cũng cải thiện.

Cuối năm học đó, Siedeh đã có rất nhiều bạn. Cô bé rất vui mừng vì Cha Thiên Thượng đã giúp em dũng cảm. Và em biết ơn vì mình có thể luôn có được phước lành từ quyền năng chức tư tế để giúp đỡ mình. ●

Câu chuyện này diễn ra ở Liberia.